

Władze greckie nie zastosowały się do większości skierowanych do nich zaleceń lub uczyniły to w niewystarczającym stopniu. Co więcej sprawozdania z inspekcji rysują niepokojący obraz urzędowych kontroli przeprowadzanych w Grecji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 19 lipca 2007 r. — Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG przeciwko Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk

(Sprawa C-336/07)

(2007/C 247/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Hannover

Strona skarżąca: Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk

Interwenienci: Norddeutscher Rundfunk, Hamburg oraz 39 innych

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy taki przepis jak § 37 ust. 1 dolnosaksońskiej ustawy o środkach przekazu (Niedersächsisches Mediengesetz) jest zgodny z art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/EWG o usłudze powszechnej, jeśli operator sieci kablowej musi wprowadzać do ponad połowy kanałów, które są dostępne i trwale eksploatowane w sposób analogowy w jego sieci, programy — które wprawdzie w odniesieniu do Dolnej Saksonii, a nie całego obszaru — są już rozpowszechniane drogą naziemną zgodnie ze standardem DVB-T?
- 2) Czy taki przepis jak § 37 ust. 1 dolnosaksońskiej ustawy o środkach przekazu jest zgodny z art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/EWG o usłudze powszechnej, jeśli operator sieci kablowej musi wprowadzać programy telewizyjne do jego

analogowych sieci kablowych także na obszarze kraju związkowego, na którym użytkownik końcowy tej sieci mógłby w każdym razie odbierać te same programy telewizyjne drogą naziemną zgodnie ze standardem DVB-T za pomocą anteny naziemnej i dekodera?

- 3) Czy pojęcie „telewizyjne usługi nadawcze” w rozumieniu art. 31 ust. 1 zdanie 1 dyrektywy 2002/22/WE o usłudze powszechnej obejmuje także dostawców oferujących usługi medialne, względnie teledmedia, przykładowo telezakupy?
- 4) Czy taki przepis jak § 37 ust. 2 dolnosaksońskiej ustawy o środkach przekazu jest zgodny z art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/EWG o usłudze powszechnej, jeśli w przypadku niedoboru kanałów właściwy organ krajowy musi określić kolejność wnioskodawców, która prowadzi do pełnego zajęcia kanałów, którymi dysponuje operator sieci kablowej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Torino (Włochy) w dniu 25 lipca 2007 r. — Bavaria N.V. i Bavaria Italia s.r.l. przeciwko Bayerischer Brauerbund e.V.

(Sprawa C-343/07)

(2007/C 247/08)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Torino

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bavaria N.V. i Bavaria Italia s.r.l.

Strona pozwana: Bayerischer Brauerbund e.V.

Pytania prejudycjalne

- 1) czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1347/2001⁽¹⁾ z dnia 28 czerwca 2001 r. jest nieważne, ewentualnie w następstwie nieważności innych aktów prawnych, z następujących względów:

Naruszenie zasad ogólnych

- ze względu na nieważność art. 1 ust. 1 w związku z załącznikiem I do rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992 ⁽¹⁾, w zakresie w jakim zezwala na rejestrację oznaczeń geograficznych dotyczących „piwa” będącego napojem alkoholowym, (błędnie) uwzględnionym we wskazanym załączniku I pośród „środków spożywczych” wspomnianych w powołanym art. 1 ust. 1, a nie wymienionym pośród „produktów rolnych”, o których mowa w załączniku I do traktatu WE i art. 32 (ex 38) i art. 37 (ex 43) traktatu WE, które posłużyły Radzie za podstawę prawną przy wydawaniu rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992,
- ze względu na nieważność art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992 w zakresie w jakim przewiduje przyspieszoną procedurę rejestracji ograniczającą i naruszającą w istotnym stopniu uprawnienia zainteresowanych podmiotów, nie przewidując jakiegokolwiek prawa do sprzeciwu z rażącym naruszeniem zasad przejrzystości i pewności prawa; w szczególności zarówno w świetle złożoności postępowania w zakresie rejestracji tegoż ch. o.g. „Bayerisches Bier” trwającego ponad siedem lat od 1994 r. do 2001 r., jak również w świetle wyraźnego stwierdzenia zawartego w motywie 13 rozporządzenia (EW) nr 692/2003 ⁽²⁾, którego art. 15, z powołanych powyżej względów, uchylił art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992;

Brak spełnienia wymogów proceduralnych

- jako że oznaczenie „Bayerisches Bier” nie spełnia przesłanek wskazanych w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, w zakresie dostępu do rejestracji w przewidzianym w nim trybie uproszczonym, gdyż oznaczenie takie w chwili przedstawienia wniosku o rejestrację nie było w Niemczech „prawnie chronione” ani nie „stało się nazwą zwyczajową w wyniku częstego stosowania”,
- jako że spełnienie wymogów w zakresie rejestracji oznaczenia „Bayerisches Bier” nie zostało należycie zbadane ani przez rząd niemiecki przed przedstawieniem Komisji wniosku o rejestrację, ani przez samą Komisję po otrzymaniu wniosku, z naruszeniem wymogów wskazanych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości (wyrok Trybunału z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie C-269/99 Kuhre Spreewalder Gurken),
- jako że wniosek o rejestrację oznaczenia „Bayerisches Bier” nie został niezwłocznie przedstawiony rządowi niemieckiemu zgodnie z wymogiem art. 17 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992 (w ciągu 6 miesięcy od wejścia w życie rozporządzenia w dniu 24 lipca 1993 r.), wobec okoliczności że pierwotnie przedstawiony wniosek dotyczył ośmiu różnych oznaczeń z możliwością późniejszych nieograniczonych zmian, które zostały połączone w ramach obecnego jednego oznaczenia „Bayerisches Bier” znacznie po upływie ostatecz-

nego terminu wyznaczonego na dzień 24 stycznia 1994 r.;

Brak spełnienia wymogów materialnoprawnych

- jako że oznaczenie „Bayerisches Bier” nie spełnia wymogów materialnoprawnych wskazanych w art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992 w zakresie rejestracji chronionego oznaczenia geograficznego, wobec generycznego charakteru tego oznaczenia, którym określano w przeszłości piwo wytwarzane według metody produkcji powstałej w Bawarii w XIX wieku, następnie rozprzestrzenionej w pozostałych częściach Europy i na całym świecie (tzw. „metoda bawarska” dolnej fermentacji), która również obecnie w niektórych językach europejskich (duńskim, szwedzkim, fińskim) jest terminem generycznym dotyczącym piwa; a w każdym razie oznaczenie to może jedynie w sposób generyczny wskazywać na jakikolwiek rodzaj „piwa produkowanego w niemieckim regionie Bawaria” pośród licznych i różnorodnych istniejących odmian piwa, bez ustalenia jakiegokolwiek „bezpośredniego związku”(wyrok z dnia 7 listopada 2000 r. w sprawie C-312/98 Warsteiner) pomiędzy określoną jakością, renomą lub inną cechą produktu (piwa) a jego konkretnym pochodzeniem geograficznym (Bawaria), ani odwołania się do „wyjątkowych przypadków” wymaganych przez powołany przepis, by umożliwić rejestrację oznaczenia geograficznego zawierającego nazwę kraju; gdyż jak wskazano w poprzedzającym ustępie oznaczenie „Bayerisches Bier” jest oznaczeniem „generycznym”, które jako takie nie podlega rejestracji na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 17 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992,
  - jako że oznaczenie „Bayerisches Bier” nie powinno było zostać zarejestrowane w świetle art. 14 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992 z chwilą, gdy uwzględniając „prestż, stopień znajomości oraz okres czasu, w którym były używane” znaki towarowe Bavaria, „konsument mógłby być wprowadzony w błąd, co do prawdziwej tożsamości produktu” przez „Bayerisches Bier”;
- 2) ewentualnie, w wypadku stwierdzenia niedopuszczalności lub bezpodstawności pytania zawartego w pkt 1), czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1347/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. należy — bądź nie należy — interpretować w ten sposób, że uznanie zawartego w nim ch.o.g. „Bayerisches Bier” nie ma wpływu na ważność i używanie istniejących znaków towarowych osób trzecich, w których występuje słowo „Bawaria”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182, str. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 208, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 99, str. 1.